

TONY COKES

Música, text, política

- ▶ L'exposició, primera mostra dedicada a l'artista estatunidenc a l'estat espanyol, ens convida a canviar la manera en què processem la informació llegint textos, veient i responent a les imatges, escoltant música i absorbint els missatges polítics i publicitaris que ens assalten a cada pas.
- ▶ L'artista postconceptualista explora i subverteix els discursos culturals i polítics incrustats en la música pop, l'electrònica, l'art, la televisió i el cinema, i qüestiona la manera en què consumim tots aquests estímuls.
- ▶ Amb aquestes obres, que confronten les jerarquies i els prejudicis socials i polítics, l'artista denuncia l'abús ideològic que es fa de la música i, en moltes ocasions, del text i la imatge preexistents.
- ▶ L'artista poua en textos populars i teòrics d'un ampli ventall de personatges –Paul Gilroy, Louis Althusser, Malcolm X, David Bowie, Aretha Franklin, Mark Fisher, Public Enemy, Morrissey o Donald Trump, entre d'altres.

Títol: TONY COKES. *Música, text, política*

Obertura: Divendres 23 d'octubre de 2020 **Dates:** del 23 d'octubre del 2020 al 7 de febrer de 2021.

Organitza: MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona **Comissariat:** Anna Cerdà, curadora adjunta

FOTOS <https://www.macba.cat/ca/sobre-macba/premsa/imatges-2020#tony-cokes>

► TONY COKES. Música, text, política

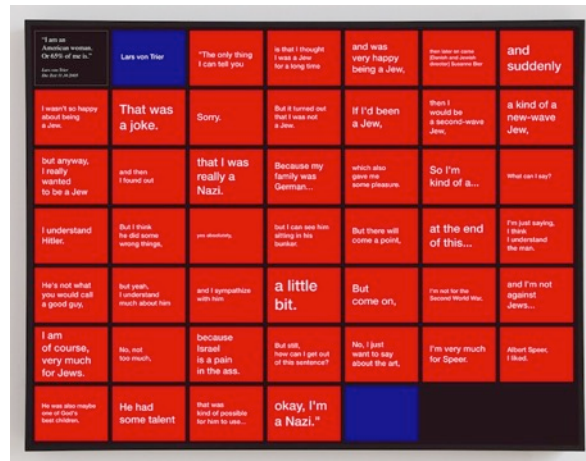
Visita premsa: 22 d'octubre

Conversa inaugural entre Tony Cokes i Betariz Leal: 22 d'octubre, 19 h.
Presencial i online

Obertura al públic: 23 d'octubre

Dates: del 23 d'octubre al 7 de febrer del 2021

Comissariada per: Anna Cerdà Callís, curadora adjunta

Tony Cokes, installation view, *On Non-Visibility*, Greene Naftali, New York, 2018.
Courtesy the artist, Greene Naftali, New York, and Hannah Hoffman, Los Angeles.

Des de 1980, Tony Cokes (Richmond, Virginia, 1956) ha desenvolupat un precís estil visual marcat pel desafiament a les jerarquies i usos establerts del text animat i les imatges d'arxiu, als quals afegeix un element visual en forma de diapositives de colors sòlids o, més recentment, *morphings* de fons orgànics.

Autodefinint-se com un «postconceptualista», Cokes reconeix la influència d'artistes com Art & Language, Adrian Piper, Lawrence Weiner i Jenny Holzer. Durant la seva formació, també es va familiaritzar amb l'obra de Dara Birnbaum, Yvonne Rainer, Barbara Kruger i Dan Graham. Des d'aleshores es va interessar per l'edició, en especial, per la idea de crear versions i mescles, i com aquestes

estratègies poden provocar o induir la manera de llegir les imatges i estimular els desitjos.

En els seus vídeos, Cokes explora i subverteix els discursos culturals i polítics incrustats en la música pop, l'electrònica, l'art, la televisió i el cinema. A través d'obres com *Black Celebration* (1988) i *Fade to Black* (1990), examina temes com la representació racial (la hipervisibilitat i invisibilitat simultània que afecta la subjectivitat negra) i el context del capitalisme tardà; amb paraules seves, «règims representacionals de la imatge i el so». Explora els límits del gènere documental, però també qüestiona la manera en què mirem les pel·lícules, el periodisme televisiu, els videoclips i la publicitat. Analitza la connexió entre visualització i mercantilització, i ho deconstrueix per posar en evidència les implicacions polítiques dels nostres plaers.

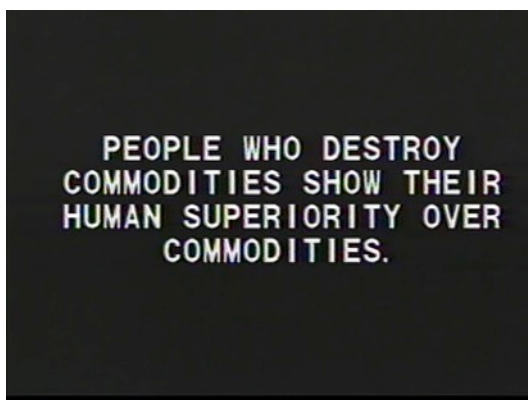
Tony Cokes, installation view, *On Non-Visibility*, Greene Naftali, New York, 2018. Courtesy the artist, Greene Naftali, New York, Hannah Hoffman, Los Angeles, and Electronic Arts Intermix, New York.

Tony Cokes, installation view, *Della's House*, Hannah Hoffman, Los Angeles, 2019. Courtesy the artist, Greene Naftali, New York, Hannah Hoffman, Los Angeles, and Electronic Arts Intermix, New York. Photo: Elon Schoenholz

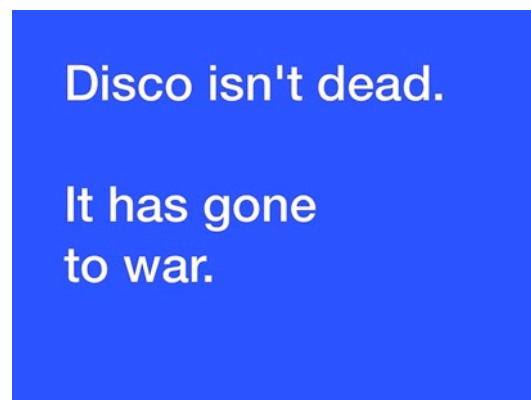
Cokes aplega en la seva obra material textual teòric i popular; cita figures tan diverses com Paul Gilroy (una font essencial per a l'artista), Louis Althusser, Malcolm X, David Bowie, Public Enemy, Morrissey i Donald Trump, i les combina per confeir una crítica social i política del capitalisme. Entre els seus treballs més rellevants cal esmentar el projecte col·lectiu *Black Male: Representations of Masculinity in Contemporary American Art* (1994-1995, amb X-PRZ) i les seves sèries en procés *Pop Manifestos* (iniciada el 1997) i *The Evil Series* (iniciada el 2001).

Inventant un nou estil de «videoassaig» –es tracta, força literalment, d'assaigs en vídeo–, aquestes obres ofereixen una manera radicalment nova d'explicar històries, d'entendre les imatges i d'experimentar el so i ens donen l'oportunitat d'observar la nostra resposta emocional davant d'aquests elements. En aquest sentit, el treball de Cokes ha estat caracteritzat com «idees amb les quals pots ballar». Cokes es considera un editor o mesclador, i treballa en col·laboració amb tècnics, músics, grups artístics i teòrics, etc., explorant el concepte de *dub* (doblar), ja sigui com a contingut (el gènere musical), ja sigui com a mètode. La seva pràctica s'alinea amb l'apropiació: sampleja, versiona i mescla, com un DJ. Ens obliga a reescollir, remirar i repensar el flux d'informació que rebem a través de les pantalles, les pàgines i els espais públics i privats, a l'era de les notícies falses, la postveritat i els «fets alternatius».

Les seves obres aborden el minimal techno, el llegat cultural negre i la diàspora (a *Mikrohaus... Mikrohaus, or the black atlantic?*, 2006-2008); la cultura pop i els famosos (a *Face Value*, 2015); l'ús de la música com una forma de tortura durant la «guerra contra el terrorisme» sota l'administració Bush (*The Evil Series*); i, més recentment, la repercussió política d'Aretha Franklin i la seva participació en el moviment pels Drets Civils, des de la perspectiva del moviment Black Lives Matter. El MACBA mostrarà obres clau corresponents a aquests tres estadis de la producció de Cokes (al costat d'obres primerenques, vídeos monocroms i peces més recents), en una exposició audiovisual que dialogarà amb diversos espais del museu.

1

2

1/Tony Cokes, *Black Celebration*, 1988.

Courtesy the artist, Greene Naftali, New York, Hannah Hoffman, Los Angeles, and Electronic Arts Intermix, New York.

2/Tony Cokes, *Evil.16.Torture Musik.*, 2009-2011.

Courtesy the artist, Greene Naftali, New York, Hannah Hoffman, Los Angeles, and Electronic Arts Intermix, New York.

Foto: vista de sala de Miquel Coll – MACBA 2020

En el context del nostre present multipantalla i hiperinformat (o desinformat), aquesta exposició ens convida a canviar la manera en què processem la informació llegint textos, veient i responent a les imatges, escoltant música i absorbint els missatges polítics i publicitaris que ens assalten a cada pas.

Des de finals dels anys vuitanta, l'artista estatunidenc Tony Cokes (1956) ha desenvolupat un estil visual concís i potent, caracteritzat per l'ús de text sovint superposat sobre llampants fons monocromàtics, per tal de crear diaporames discursius digitalitzats, caixes de llum i material imprès. Amb aquestes obres, que confronten les jerarquies i els prejudicis socials i polítics, l'artista denuncia l'abús ideològic que es fa de la música i, en moltes ocasions, del text i la imatge preexistents.

Cokes, que s'autodefineix com a «postconceptualista», reconeix la influència que han exercit sobre el seu treball artistes conceptuals com Art & Language, Adrian Piper, Lawrence Weiner o Jenny Holzer. Mentre estudiava fotografia, vídeo i escultura, va entrar en contacte amb una sèrie de creadors dedicats a la imatge en moviment –en especial, el vídeo– que sovint situaven aquest mitjà al servei del

discurs polític, com ara Dara Birnbaum i Yvonne Rainer. Cokes es va començar a interessar per l'edició i per la idea de versió o «mescla», i per com aquestes estratègies podien comportar una manera diferent de llegir les imatges.

Amb els seus vídeos, doncs, l'artista explora i subverteix els discursos culturals i polítics incrustats dins la música pop, l'electrònica, la televisió, el cinema i l'art mateix. Poua en textos populars i teòrics d'un ampli ventall de personatges –Paul Gilroy, Louis Althusser, Malcolm X, David Bowie, Aretha Franklin, Mark Fisher, Public Enemy, Morrissey o Donald Trump, entre d'altres–, que combina amb la intenció de fer una crítica política i social del capitalisme.

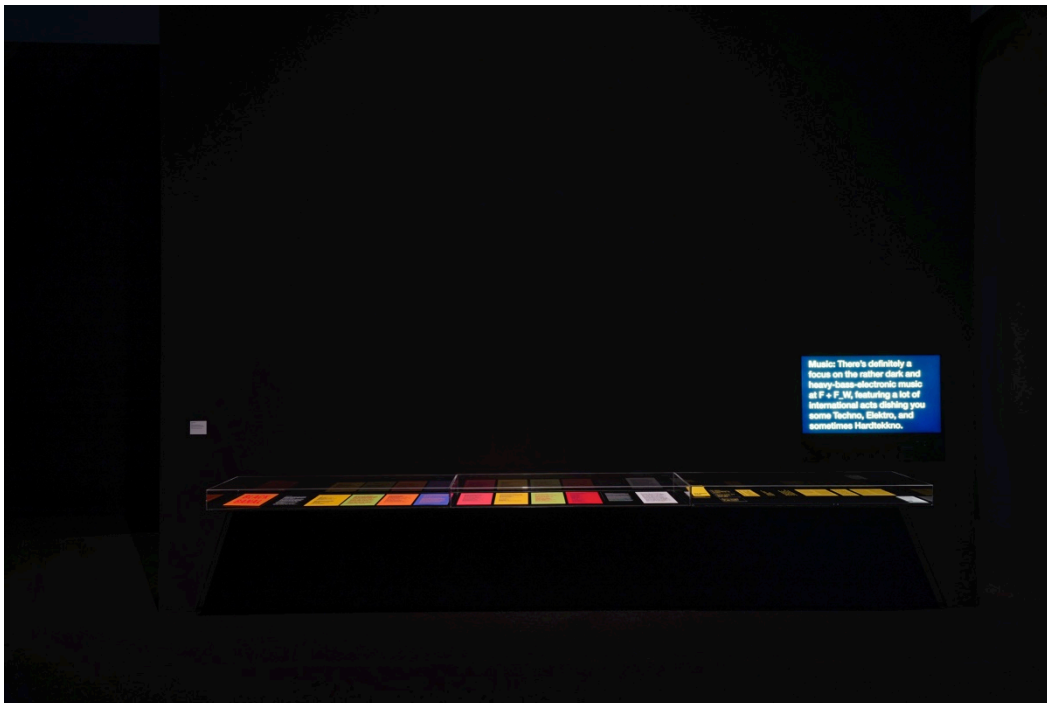

Foto: vista de Sala de Miquel Coll – MACBA 2020

El que es veu i el que no es veu

La crítica al capitalisme és evident a *Black Celebration* (1988), on Cokes també aborda qüestions com la representació racial i la hipervisibilitat i invisibilitat simultànies que caracteritzen la subjectivitat negra, un tema que es remunta en part a la noció de doble consciència formulada per W.E.B. Du Bois i a la novel·la seminal de Ralph Ellison *L'home invisible* (1952). En les seves primeres obres, l'artista combina imatges dels disturbis que es van produir als anys seixanta als barris negres de Los Angeles, Watts, Boston, Newark i Detroit amb música popular que substitueix la locució periodística o el relat documental habitual. Cokes hi afegeix comentaris de text extrets de fonts que van des de Barbara Kruger, Morrissey o Martin L. Gore, integrant del grup Depeche Mode, fins a la Internacional Situacionista; així crea una mordaç proposta de contralectura amb l'objectiu de reexaminar les motivacions d'aquells aldarulls i accions de pillatge, i

de qüestionar el qualificatiu de criminals amb què els van etiquetar els mitjans. El pillatge és presentat com un mitjà per contrarestar el poder del capitalisme racialitzat i com una revolta contra la mercantilització.

A l'exposició també s'hi pot veure *Mikrohaus, or the black atlantic?* (2006-2008), una peça que analitza els vincles entre la música techno «minimalista» i la raça. *Mikrohaus* explora els orígens transatlàntics del minimal techno mitjançant un relat que connecta Berlín, Colònia i Londres amb Chicago i Detroit, entre d'altres llocs, i alhora examina les històries postcoloniales. Malgrat que combina una diversitat de fonts textuais d'una manera que ha esdevingut característica del treball de Cokes, l'exposició s'inspira particularment en els escrits sobre techno i música house del crític musical Philip Sherburne, i també inclou fragments clau de l'assaig de Paul Gilroy *The Black Atlantic: Modernity and Double Consciousness* (1993). La pel·lícula, doncs, barreja reflexions sobre un seguit de gèneres musicals interrelacionats, l'estètica minimalista i les relacions sociopolítiques de poder. En el context del MACBA i del programa més ampli del museu, la pel·lícula contribueix a aprofundir en la investigació d'una abstracció rigorosament minimalista que, tanmateix, té un fort contingut polític, així com en l'estudi de les connexions entre art, política i cultura popular.

Disco isn't dead. It has gone to war. (*Disco no ha desaparegut. Ha marxat a la guerra*)

A l'atri de la planta baixa del museu s'hi mostren dues obres que reflexionen sobre l'ús ideològic que s'ha fet de la música, ja sigui en contextos de guerra o com a forma de tortura. A través d'elles ens endinsem en un dels corpus d'obres més coneguts de Cokes: la sèrie *Evil* (en curs), de la qual n'hi ha una altra peça en una altra sala. *Evil.12 (edit.b) (fear, spectra & fake emotions)* (2009) denuncia el sistema de codificació d'alerta terrorista de l'administració Bush com un mètode per modular el comportament i les emocions de la població. Al seu torn, *Evil.16 (Torture.Musik)* (2009-2011) sorgeix d'un assaig de l'escriptor Moustafa Bayoumi titulat «Disco Inferno», publicat per primera vegada a *The Nation* el 2005, que examinava l'ús militar de la música i del so com a arma, centrant-se sobretot en les operacions i els programes de tortura dels Estats Units durant la guerra d'Iraq. La investigació de Cokes sobre l'ús de la música i del so com a arma, com a font de manipulació psicològica i fins i tot de tortura, tant per part de l'exèrcit com dels serveis de seguretat i la policia, es pot considerar paral·lela a la investigació sobre els abusos de poder que han dut a terme Forensic Architecture i d'altres col·lectius que denuncien la vulneració dels drets humans.

Façanes

A la façana de vidre del carrer de Montalegre, l'exposició presenta caixes de llum on es poden veure els textos que també integren el vídeo *Face Value* (2015) en format fix. Conjuntament, aquests elements constitueixen un projecte iniciat el 2006 que utilitzava els crèdits de la pel·lícula *Manderlay* del controvertit director

Lars von Trier, combinats més endavant amb declaracions que el cineasta va fer a Canes el 2011. *Manderlay* era la segona part d'una trilogia concebuda per von Trier titulada *USA-Land of Opportunities*, que imaginava una plantació d'Alabama el 1933 on encara no s'havia abolit l'esclavitud. La pel·lícula és un compendi de terminologia racista.

Vista del carrer Montalegre. Foto de Miquel Coll – MACBA 2020

L'obra de Cokes també inclou tendencioses citacions històriques i tres cançons de David Bowie, entre les quals hi ha *Young Americans* (banda sonora dels crèdits de von Trier), així com paraules del cantant KayneWest, tan controvertit com el director i conegut per les seves provocadores declaracions públiques. Megalomania, declaracions d'amor al feixisme, comentaris racistes i altres afirmacions semblants esdevenen encara més xocants un cop magnificades i extretes de context.

La mostra continua a la segona planta del museu, en una sala que insisteix en les preocupacions de Cokes ahora que obre altres camins de reflexió.

«Ideas you can dance to» (Idees amb les quals pots ballar)

En aquesta sala s'hi pot veure la tercera peça de l'àmplia sèrie *Evil* que s'ha inclòs en l'exposició. Es tracta d'*Evil.27. Selma* (2011), que presenta una de les formulacions més minimalistes de l'artista: un fons gris amb extractes de l'assaig *Notes from Selma: On Non-Visibility*, del col·lectiu artístic Our Literal Speed, d'Alabama (EUA). El text és una anàlisi mediàtica de l'evolució del moviment pro-

drets civils als Estats Units que contraposa la cultura del so i de la imaginació que impulsava la ràdio amb la transició cap a l'espectacularització provocada per la irrupció de la televisió. Segons aquest col·lectiu, la no visibilitat de la ràdio, en el context polític actual, és la més revolucionària de les formes de visibilitat. Fragments de cançons de Morrissey puntegen el vídeo, tot generant contrast i una nova capa de possibles significats per desxifrar. El títol de la peça al·ludeix al poble de Selma, a Alabama, el punt de partida de tres marxes de protesta que es van dur a terme el 1965 i que van ser una fita del moviment pro-drets civils americà i de la lluita pel dret de vot.

Al fons d'aquesta mateixa sala s'hi mostra l'homenatge que fa Cokes a la figura de la cantant de gòspel i activista Aretha Franklin (1942-2018). *The Queen is Dead... Fragment 1* (2019) és una de les dues obres que exploren el compromís polític i el simbolisme de Franklin. Aquestes obres manlleven el títol d'un disc de The Smiths, que també al·ludeix a l'apel·latiu de Franklin com a «reina del soul», i barregen fonts diverses que exploren les ressonàncies polítiques de l'obra i el llegat de Franklin, amb la seva veu inigualable i la seva pròpia música de fons. La banda sonora de *The Queen is Dead... Fragment 2*, paral·lelament a la música de Franklin, reproduïx un tema techno dels DJ Floorplan i Robert Hood. En tots dos casos els vídeos serveixen com a recordatori no sols de l'enorme talent de Franklin, sinó també del seu suport al moviment pro-drets civils i, en especial, a les dones com a símbols d'esperança, de poder (també polític), de força i de bellesa.

Foto: Vista de sala de Miquel Coll – MACBA 2020

Més enllà del negre sobre blanc

The Vienna Guide (2018) és un recull de notes de viatge editades per Tony Cokes, en les quals descriu una Viena imaginària apropiant-se i mesclant figures històriques, clixés turístics, la cultura de club i comentaris sobre tecnologia. La proposta de Cokes és una plataforma discursiva sobre possibilitats i identitats futures, i presenta tres adhesius d'imatges del seu vídeo *Could You Visit Me in Dreams?* (2018).

Cokes edita i seqüencia el text de la carpeta *The Black Banal* (2019) a partir d'extractes d'un diari d'artista, un article periodístic, un acudit transmès per fax i un assaig d'un catàleg modificat per semblar un *statement* d'artista. El resultat final és una sèrie de serigrafies manual en forma de veritable explosió gràfica.

Foto: Vista de sala de Miquel Coll – MACBA 2020

Manifestos pop, obres col·lectives

Els *Pop Manifestos*, que presentem quasi en la seva totalitat, mostren el rol que s'autoassigna Cokes en el seu procés de producció artística. Els crèdits de les peces estan plens de noms, referències i indicacions de fonts i col·laboradors. L'artista adverteix que els textos no atribuïts a ningú els ha extret de lletres de Morrissey, una de les seves grans influències, tot i que també es mostra decebut per una figura que, arran de les seves declaracions més recents, es pot associar amb ideologies d'extrema dreta.

La sèrie s'inicia amb *Ad Vice* (1999), un compendi d'apropriacions de missatges publicitaris i lletres de cançons rock amb estètica de videoclip, on Cokes s'adreça directament al públic amb preguntes i suggeriments per tal de qüestionar subtilment aquest llenguatge i criticar la relació entre disseny i comerç en la cultura capitalista. Cokes signa la peça com a membre del col·lectiu artístic X-PRZ i la música és de la seva banda conceptual SWIPE. Bona part de la resta de la sèrie es planteja com a vídeos promocionals per al seu grup i desplega una irònica anàlisi sobre la indústria musical i els seus subgèneres. A *2@* (2000), dedicat a Dan Graham, parteix de *Rock My Religion* –un vídeo d'aquest artista pioner– per repassar la història del rock des dels seixanta. En el cas de *3# Manifesto A Track #1* (2001), s'inspira en una cançó de l'artista Seth Price que és una versió reconstruïda de *The Model*, un tema de Kraftwerk. A *5% Manifesto E* (2001) segueix combinant una estricta presentació gràfica amb textos referits a la música pop com a forma cultural, amb una cançó de SWIPE de fons. *6^* (2001) presenta una gran quantitat de text sobre fons blau, mentre una cançó de la banda Appendix fa preguntes similars però en el llenguatge habitual de les lletres del rock.

Pause (2004) uneix dos dels múltiples interessos de Cokes –la identitat cultural i la música pop– contrastant els formats de la música electrònica contemporània amb els de la diàspora cultural africana. Pel que fa a la banda sonora, usa la tècnica del *mash-up*. Segons l'artista, «la música electrònica i les cultures negres critiquen les idees occidentals de progrés material i de desenvolupament temporal a través de ruptures, accidents i repeticions». A *Headphones* (2004), explora el valor social de la música com a element canalitzador de la violència, més enllà del profit econòmic que pugui generar. El text usat és de l'economista Jacques Attali, autor de *Noise: The Political Economy of Music* (1977), i Cokes argumenta, per exemple, que la pirateria no és cap aberració, sinó la conseqüència lògica del màrqueting de les tecnologies de reproducció musical. Originat en una conferència, *1!* (2004) està construït com un passeig per la col·lecció de discos de Cokes i mostra més de cent àlbums adquirits entre 1997 i 2002. Aquesta discografia anotada s'acompanya d'extractes de l'assaig del crític Christoph Cox sobre les formes i la ideologia del rock, tot plegat damunt d'imatges d'un antic documental militar que expliquen com projectar una pel·lícula; d'aquesta manera, Cokes assimila la figura del projeccionista a la del DJ, VJ o productor musical actual, rols que desplacen l'habitual concepció de l'artista o el músic.

Ja fora de la sèrie dels manifestos, però molt relacionat amb aquests, *killer.mike.karaoke* (2017) barreja les lletres de dos temes del raper Killer Mike amb la música d'un d'aquests temes, *Ric Flair*. La decisió de prescindir de la tòpica estètica dels videoclips de rap fa que la recepció de la lletra sigui completament diferent.

Foto: vistes de sala de Miquel Coll – MACBA 2020

Aquesta primera exposició monogràfica de Tony Cokes a l'Estat espanyol pretén ser una via d'entrada per a l'exploració d'allò que l'artista anomena «règims representacionals d'imatge i so». Cokes proposa una manera radicalment nova d'entendre les imatges i d'experimentar el so, i ens convida a reflexionar sobre les implicacions polítiques de tot allò que llegim, veiem i escoltem.

Planta 0

Projeccions

Black Celebration

1988

Video, b/n, 17 min 11 s

Concepció gràfica: Gail Bach

Imatges: Donald Trammel

Direcció: Tony Cokes

Imatge en moviment: Universal Newsreel Collection, The National Archives

Texto: Morrissey, Martin L. Gore, Barbara Kruger, Internacional Situacionista

Música/so: Skinny Puppy, *Antagonism*, 1986; Skinny Puppy, *200 Years*, 1986;

Skinny Puppy, *Dig It*, 1986

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles,

i Electronic Arts Intermix, Nova York

Mikrohaus, or the black atlantic?

2006-2008

Video, b/n, 31min 7 s

Direcció: Tony Cokes

Texto: Philip Sherburne, «MicroHouse», *The Wire* 209 (julio de 2001); Paul Gilroy,

The Black Atlantic: Modernity and Double Consciousness (1994); Derrick May

«*Mixmag* Interview», Biba Kopf; «Underground Resisters Basic Channel», *The*

Wire 150 (agosto de 1996); y citas de: Derrick May, James Baldwin, Richard

Wright, Basic Channel, Jan Jelinek, Juan Atkins, Thomas Brinkmann, Donald Byrd,

Édouard Glissant, Uwe Schmidt, Ricardo Villalobos, Michael Mayer, Inner City

(Paris Grey / Kevin Saunders)

Música/so: Basic Channel, Mike Ink, Thomas Brinkmann, Geez 'n Gosh, Farben,

Akufen, Rocardo Villalobos, Uomo

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles,

i Electronic Arts Intermix, Nova York

Monitors

Fade to Black

1990

Video, color, so 32 min 51s

Direcció: Tony Cokes

Concepte de disseny: Gail Bach

Muntatge d'àudio: Tony Cokes

Gràfics: Donald Trammel

Text base: Donald Trammel

Cronologia / acudits: Donald Bogle

Comentaris de text: Tony Cokes / Donald Trammel

Narració del pròleg: Louis Althusser

Text de l'epíleg: Malcolm X

Veus: Tony Cokes / Donald Trammel

Música: Byrne/Eno, Last Poets, Living Color, Jesse Jackson, N.W.A., Pet Shop Boys, Public Enemy

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles,
i Electronic Arts Intermix, Nova York

Evil.12 (edit.b) (fear, spectra & fake emotions)

2009

Video, color, so, 11min 43 s

Direcció: Tony Cokes

Animació i edició: Scott Pagano

Text: Brian Massumi, «Fear (The Spectrum Said)», *Ontopower: War, Powers, and the State of Perception*, 2015; Gabriel Tarde, *The Laws of Imitation*, citado en Brian Massumi *Onto Power...*; George W. Bush, «the future will be better tomorrow»

Música/so: Modeselektor ft. Paul St. Hilaire, *Fake Emotion*, 2005; Deadbeat, *Abu Ghraib - Tension Dub edit*, 2006; Dabrye, *Fake Emotion (Dabyre Remix)*, 2008

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles,
i Electronic Arts Intermix, Nova York

Evil.16 (Torture.Musik)

2009-2011

Video, color, so, 16min 27 s

Direcció: Tony Cokes

Concepte, disseny i edició: Tony Cokes

Investigació: Erin Sullivan

Text: Moustafa Bayoumi «Disco Inferno», *The Nation* (26 de desembre de 2005)

Música/so: Twisted Sister: *I Wanna Rock*, 1984; AC/DC, *Hells Bells*, 1980; Alice Cooper, *No More Mister Nice Guy*, 1973; The Bee Gees, *Stayin' Alive*, 1977;

Christina Aguilera, *Dirrty*, 2002; Don McLean, *American Pie*, 1971; Linda Ronstadt, *You're No Good*, 1974; Martha & the Vandellas, *Nowhere to Run*, 1967; Barney the Dinosaur, *I Love You*, 1992; Metallica, *Enter Sandman*, 1991; Britney Spears, ... *Baby One More Time*, 1998; Bruce Springsteen, *Born in the USA*, 1984, David Grey, *Babylon*, 1998; Guns N' Roses, *Welcome to the Jungle*, 1987; Nancy Sinatra, *These Boots are Made for Walking*, 1966; Nine Inch Nails, *March of the Pigs*, 1994; Queen, *We Will Rock You*, 1977; Black Sabbath, *Paranoid*, 1970; Drowning Pool, *Bodies*, 2001; cançión de *Barrio Sésamo*, 1969; Mount Kimbie, *Maybes* (James Blake Remix, 2010)

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles,
i Electronic Arts Intermix, Nova York

Exterior (c/ Montalegre)

Face Value (David Bowie)

2018-2020

Caixa de llum, impressió per injecció de tinta sobre tela

Cortesia de Greene Naftali, Nova York i Hannah Hoffman, Los Angeles

Face Value (Lars von Trier)

2018-2020

Caixa de llum, impressió per injecció de tinta sobre tela

Cortesia de Greene Naftali, Nova York i Hannah Hoffman, Los Angeles

Face Value (Kanye West)

2018-2020

Caixa de llum, impressió per injecció de tinta sobre tela

Cortesia de Greene Naftali, Nova York i Hannah Hoffman, Los Angeles

Planta 2

Monitor entrada

Evil.27:Selma

2011

Video, color, so, 9 min

Concepte, edició + forma: Tony Cokes

Text: Notas desde Selma, agost 2009. Un extracte de «Sobre la no visibilitat», d'Our Literal Speed.

Música: Morrissey, The Smiths.

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles, i Electronic Arts Intermix, Nova York

Vitrina

Black Banal

2019

Serigrafia sobre paper (15 fulls)

Disseny de Tony Cokes y Elana Schlenker. Greene Naftali, Nova York i Image

Text Ithaca Press

Cortesia de Greene Naftali, Nova York

The Vienna Guide

2018

saxpublishers, Vienna

Cortesia de Greene Naftali, Nova York

Monitor

Could You Visit Me in Dreams?

Fragment 1: basado en *The Vienna Guide*

2018

Video, color, so, 15 min 46 s

Director: Tony Cokes

Editor: Stephen Crocker

Textos: diverses (Cites extretes, compilades i editades per R. Bob Salad: per una descripció més detallada veure la publicació)

Música: Burial, James Blake, Dntel, The Postal Service

Cortesia de Greene Naftali, Nova York i Hannah Hoffman, Los Angeles

Compilació 1

Ad Vice

1998-1999

Video, color, so, 6 min 36 s

Concepte i forma: Tony Cokes per a X-PrZ

Composició tipogràfica: context de Jean-Paul Tremblay

Música: Swipe 2.0 (1997)

Masterització del video digital: Scott Pagano

Materials: eslogans publicitaris, lletres de cançons de rock i videos

Inspiració: *Television Delivers People*, Richard Serra (1973)

Finançat parcialment per la Intercultural Media Fellowship de la Fundació Rockefeller.

2@

1998-2000

Video, color, so, 5min 22 s

Direcció: Tony Cokes

Text: Tony Cokes

Masterització del video digital: Scott Pagano

Materials: text improvisat de Tony Cokes basat en idees prèvies, crítica sense filtre, àlbums, títols de cançons, lletres, etc.

Música: *Swipe*, 1.0 2@, 1997

Inspiració - continguts: Dan Graham, *Rock My Religion*, 1984

Format: Richard Serra, *Television Delivers People*, 1973

3#

2001

Video, color, so, 3 min 50 s

Direcció: Tony Cokes

Imatge: Scott Pagano (maquetació i composició)

Text: Morrissey, *Sing Your Life*, 1991; *The Smiths*, *Shoplifters of the World Unite*, 1987 [lletres]; Morrissey, *Glamorous Glue*, 1992 [lletres]

Música/so: Seth Price/New York Woman, *Hutter/Bartos 1979* (2001)

5% (Manifesto E)

2001

Video, color, so, 10 min 3 s

Concepte: Tony Cokes

Forma: Scott Pagano

Música: SWIPE 2.0

a. "mm_2" 04:42 (2000)

b. "lcc_v2+" 03:24 (2001)

Materials: text improvisat por T. Cokes, inspirat en xerrades amb Marc Pierson i idees robadas...

Finançat parcialment per la Intercultural Media Fellowship de la Fundació Rockefeller.

6^ (Manifiesto B)

2001

Video, color, so, 03 min 47 s

Concepte i crisi: Tony Cokes

Composició tipogràfica i desastre: Scott Pagano

Música: Damian Kulash «Init: A Song for Cynical #4» (1996)

Finançat parcialment per la Intercultural Media Fellowship de la Fundació Rockefeller.

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles, i Electronic Arts Intermix, Nova York

Compilació 2

1! (Manifiesto C)

2004

Video, color, so, 24min 19 s

Recopilador / curador: Tony Cokes

Imatge: Internet Video Archive

Text: Christoph Cox

Fragments de "How do you make music a body without organs? Gilles Deleuze and experimental electrónica", article publicat a *Soundcultures: Über digitale und elektronische Musik*, ed. Marcus S. Kleiner i Achim Szepanski (Frankfurt: Suhrkamp Verlag).

Música: Mike Bell Smith, rice nickels (2003-4)

1. great snakes / 2. asteroid mall / 3. rice nickels / 4. drink salon in A / 5. dj thai / 6. ufo footage

Curador d'àudio: Lars Hubrich

Animador / editor: Scott Pagano

Finançat parcialment per la Intercultural Media Fellowship de la Fundació Rockefeller i la Creative Capital Foundation.

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles, i Electronic Arts Intermix, Nova York

1!+ (a dubstep primer), 2014

Video, color, so, 36 min 52 s

Concepto & forma: Tony Cokes

Editor: Stephen Croker

Textos: DJ Rupture (Jace Clayton), Joe Nice, Jacques Derrida, Ian Penman, David Toop, Erik David, John Corbett, k-punk (Mark Fisher), Paul Gilroy, Deepika Bahri Harrod Suarez

Música: Kode 9 –«Kingston», Shackleton & Applebim – «Stalker», Omen – «Rebellion», 2562 – «Circulate», Skream – Midnight Request Line, Digital Mystikz – «Anti War Dub», Thomas Brinkmann – «0101»

Imatge: «How To Listen To... New Dimensions in Sound» (RCA 1957), «iPod Ad» (Apple 2005), «iPod/BMW» (Apple 2006)

Finançat parcialment: Getty Research Institute i Brown University – Faculty Development Fund & Research Funds for the Arts, Humanities, and Social Sciences.

Cortesia de Greene Naftali, Nova York i Hannah Hoffman, Los Angeles

Compilació 3

Pause

2004

Video, color, so, 16 min 2 s

Concepte + forma: Tony Cokes

Animació + edició: Scott Pagano

Fons animats amb "staticlab", desenvolupat per Joshua Goldberg amb Hanno Leichtmann

Textos: Andrew Perchuk, Christoph Cox (Cita de James Snead)

Música: Jay-Zeezer (DJ Mike de Filadelfia), fragments de "The Black and Blue Album" (Jay Z + Weezer); Robert Lippok "Rearrange" (Komeit Remix) de "Falling into Komeit"; M&M "Without me" Intro 434 Sound Monster de "Blazin' Blip Blop and Blar & Blee"; DJ Danger Mouse, se 'The Grey Album' (Jay-Z + Beatles); Robert Lippok "Rearrange", de "Falling into Komeit"

Edició musical: Tony Cokes

Headphones

2004

Video, color, so, 7 min 9 s

Concepte i forma: Tony Cokes

Animació i edició: Scott Pagano

Text: Jacques Attali, Conferencia Cybersalon Net.Music. ICA, Londres, maig de 2001

D'una transcripció editada publicada a *The Wire*, n.º 209, juliol de 2001

Música: Static – "Headphones (starring Ronald Lippok)"

Imatge: Internet Video Archive

Fons animats amb "staticlab", desenvolupat per Joshua Goldberg amb Hanno Leichtmann

Finançat parcialment per la Intercultural Media Fellowship de la Fundació Rockefeller i la Creative Capital Foundation.

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles, i Electronic Arts Intermix, Nova York

Monitor

killer.mike.karaoke

2017

Video, color, so, 5 min 14 s

Concepte i forma: Tony Cokes

Editor: Stephen Crocker

Text: Killer Mike "That's Life 2", "Ric Flair"

Música: Killer Mike, "Ric Flair"

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles, i Electronic Arts Intermix, Nova York

Projecció

The Queen is Dead... Fragment 1

2019

Video, color, so, 17 min

Direcció: Tony Cokes

Muntatge: Stephen Crocker

Fons: Scott Pagano

Textos: *La revolución de A. F.*, Vann B. Newkirk II; *Antes y después de A.*, Matt Thompson

Música: Aretha Franklin

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles, i Electronic Arts Intermix, Nova York

Monitor

The Queen is Dead... Fragment 2

2019

Video, color, so, 15 min 39 s

Direcció: Tony Cokes

Edició: Stephen Crocker

Imatge: Scott Pagano (animación)

Text: David Remnick, «A.F.'s American Soul (Soul Survivor...)», *The New Yorker Magazine*, 2016, Farah Jasmine Griffin, «A.F. - Musical Genius, Truth Teller, Freedom Fighter», *The Nation Magazine* (16 de agosto de 2018)

Música/so: Foorplan, conegut com a Robert Hood, *Never Grow Old (Re-Plant)* [M-Plant], 2014

Cortesia de Greene Naftali, Nova York; Hannah Hoffman, Los Angeles, i Electronic Arts Intermix, Nova York

Conversa inaugural entre **TONY COKES i BEATRIZ LEAL RIESCO**

Dijous 22 d'octubre, 19 h. Presencial i online

Amb motiu de la inauguració de l'exposició, l'artista **Tony Cokes** conversarà amb **Beatriz Leal Riesco**, crítica i comissària especialitzada en cinema i art africà i de la diàspora negra. A partir de les obres de l'exposició, reflexionaran sobre qüestions de **visibilitat, apropiació i recodificació dels règims de representació**, temes que han marcat durant tres dècades la praxi de Cokes.

Gratuït. Amb reserva prèvia. Aforament limitat

* En anglès sense traducció simultània.

Parlem de Tony Cokes. Música, text, política

- **Parlem de “Les decisions que prenem amb Tony Cokes. Música, text, política!”**, amb **María Elena Ortiz**, curadora i escriptora.

Dijous 3 de desembre, 18.30 h. Connexió online

Aproximació a l'obra de Cokes a partir de temes de caràcter universal com el benestar social, ètic i moral. Aquesta conversa comprèn les singularitats de l'obra de Cokes, com ara l'ús d'arxius documentals, la música popular i el vídeo, en relació amb realitats d'índole racial i el consum mediàtic. Les obres de Cokes presenten imatges o textos que al·ludeixen a la injustícia de l'experiència negra als Estats Units, tenint en compte com aquestes iniquitats estan vinculades a problemes que comprenen altres comunitats en l'àmbit polític i econòmic. Les decisions que prenem també oferiran una anàlisi comparativa d'obres d'artistes caribenys i llatinoamericans que, de la mateixa manera que Cokes, senten la urgència de tractar fets polítics i populars concrets per crear una anàlisi de l'experiència humana real.

- **“Parlem de So i afecte amb Tony Cokes. Música, text, política”, amb Anna Cerdà, comissària de l'exposició, i Andrea Soto Calderón, filòsofa experta en estètica i teoria de la imatge.**

Dijous 10 de desembre, 18.30 h. Sales

Diàleg al voltant de les exploracions de Cokes sobre la producció de mitjans per analitzar com les formes culturals dominants —com ara el vídeo musical— poden pervertir i adoptar una funció crítica.

Des d'una lògica de la sensació, Cokes s'aproxima a les jerarquies i les formes de visibilitat i invisibilitat que ens representen o comptabilitzen. Es tracta d'una complexa trama d'elements que van des de l'ús del color fins a la intensitat dels sons, la literatura, el cinema, la publicitat i les arts, on en les seves formes i ritmes es van teixint maneres de vida política i culturalment ressonants. La seva pràctica dissident no s'articula des d'una situació de lectura sinó per una poètica de les relacions: trobades, interferències i xocs a través dels quals va articulant altres històries potencials.

Ens aproximarem a les operacions amb les quals fa la recerca per configurar una altra topologia de la crítica i la creació artística des de restes, latències, espectres, setges; de les sobres d'allò que pensem que enteníem i que creiem esgotat. Una praxi que duu a terme des de la materialitat dels sons, retardant la imatge, perllongant fragments per compondre de manera sonora i visual altres imaginaris que desplacin els que hem incorporat; una altra manera d'explicar històries, comprendre imatges i experimentar el so.

- **Black Atlantis, lectura performance d'Ayesha Hameed, artista.**

Dijous 17 de desembre, 18.30 h. Auditori Meier

Black Atlantis (2016). Durada: 60 minuts

Black Atlantis és un assaig audiovisual en directe que analitza les possibles vides posteriors del Black Atlantis: la migració il·legalitzada contemporània que veiem al mar i en entorns oceànics, a través de pistes de ball i sistemes de sons afrofuturistes, així com a l'espai exterior. Black Atlantis combina dues converses: l'afrofuturisme i l'antropocè. Pren com a punt de partida Drexciya, el duet de música electrònica de finals del segle xx de Detroit, i la seva creació d'un món fictici i sonor. A través de notes i títols de cançons, Drexciya porta el Black Atlantis sota l'aigua amb el seu imaginari d'una Atlàntida formada per antics esclaus que s'han adaptat a viure en aquest hàbitat.

Ayesha Hameed es basa en la seva pràctica com a escriptora i artista per explicar històries del comerç transatlàntic d'esclaus i la migració mediterrània que són impossibles de narrar des de l'exterior. Així doncs, recorre als paisatges terrestres i marins, que fan de testimonis. Intenta trobar moments de subjectivitat en

immensos terrenys de terra i mar per donar sentit a la migració com si fos un trauma geogràfic encarnat i, a partir d'aquí, explica històries de les persones que el travessen. Això ens duu a la història profunda de la geologia i als futurs especulatius de l'afrofuturisme. Després, la seva obra explora com fer servir els viatges en el temps per donar sentit a l'escala de violència del Passatge del mig i el Mediterrani com a llocs de pas. A través de narracions trencades, imatges imperfectes i ruptures temporals, la seva interpretació, els vídeos i els treballs sonors suggereixen com poden ser els contes quan les pauses són més importants que allò que es diu.

Els projectes Black Atlantis i A Rough History (de la destrucció de les empremtes digitals) d'Ayesha Hameed s'han representat i exposat a escala internacional. És coeditora de Futures and Fictions i va ser nominada al Premi Infinity 2018 de l'International Center of Photography. Actualment encapçala el programa del doctorat en cultures visuals a la Universitat Goldsmiths de Londres.

Contacte Programes Públics: macba@macba.cat / Tel. 93 481 33 68

VISITES

App del MACBA

App del MACBA Gaudeix de les fitxes explicatives i de locucions audiodescriptives d'una selecció d'obres de l'exposició amb l'app del MACBA.

Visites

Trobareu totes les visites programades a macba.cat.

Visitas accesibles

Visites per a persones amb discapacitat auditiva o visual, i suports d'accessibilitat al «Parlem de...», disponibles amb sol·licitud prèvia a educacio@macba.cat.

Amics del MACBA

Amics del MACBA Consulteu les visites exclusives per als Amics del MACBA a macba.cat.

PUBLICACIÓ

Tony Cokes. Quaderns portàtils, 38

Aquest *Quadern portàtil* inclou el text del crític i filòsof Christoph Cox, així com fragments d'una selecció d'obres de Tony Cokes amb motiu de l'exposició del MACBA, on es mostren algunes de les seves peces clau. Cokes ha desplegat un estil visual marcat per l'ús de text animat, imatges, diapositives monocolors i vídeos, amb els quals construeix una crítica mordaç del capitalisme a partir de la teoria del color, el so, la música i les cites textuais de veus tan dispars com les de Louis Althusser, Malcolm X, David Bowie, Public Enemy i Donald Trump.

Descàrrega QUADERN PORTÀTIL

<https://www.macba.cat/ca/aprendre-investigar/publicacions/tony-cokes>

BIOGRAFIA

Des de la dècada dels vuitanta, Tony Cokes (1956, Richmond, Virgínia) ha desenvolupat un estil visual molt personal. Després de completar el programa d'estudis independents del Whitney Museum el 1984, va començar a presentar els seus vídeos en institucions com el mateix Whitney, The Kitchen i l'Artists Space.

Les seves primeres obres, com *Black Celebration* (1988) i *Fade to Black* (1990), inclouen materials audiovisuals que l'artista barreja amb música i textos per recontextualitzar les idees i imaginaris amb els quals ens identifiquem. A finals dels noranta, Cokes va iniciar els *Pop Manifestos*, una sèrie de vuit vídeos, amb la instal·lació corresponent i elements d'arxiu, que destil·len el seu enfocament crític en forma de breus clips. Durant els últims vint anys, Cokes ha anat perfeccionant el seu plantejament estètic, i molts dels seus vídeos contenen text animat sobre fons monocromàtic i de vegades també sobre textures en moviment. Tony Cokes

viu i treballa a Providence, Rhode Island. La seva obra forma part de destacades col·leccions en museus d'Europa, els Estats Units, Austràlia i Mèxic.

 FOTOS aquí

<https://www.macba.cat/ca/sobre-macba/premsa/imatges-2020#tony-cokes>

■ MÉS INFORMACIÓ A macba.cat i @MACBA_Barcelona

■ MACBA: Plaça dels Àngels, 1, 08001 Barcelona,

■ **HORARIS:** dilluns, dimecres, dijous i divendres d'11 a 19.30 h dissabtes de 10 a 20 h; diumenges i festius de 10 a 15 h; dimarts no festius, tancat.

L'entrada general permet **accedir a totes les exposicions en curs i a la mostra de la Col·lecció permanent** tantes vegades com es vulgui durant un mes a partir de la data de compra. L'entrada a les exposicions del **Centre d'Estudis i Documentació MACBA (CED)** és gratuïta. L'accés al **MACBA Store** és lliure.

■ ENTRADA VÀLIDA DURANT UN MES

Segueix-nos a:

Prensa MACBA 934 813 356 / 934 814 717 press@macba.cat